

/идеалният образ/ и реалната любима със своите желания и страсти, надежди и очаквания се оказват източник на конфликтно напрежение в поведението на героя. Любовните стратегии на Христофоров спрямо Мила, предполагат интерпретиране на обекта на неговите чувства в идеалистичен план. Любимата жена е символ на добрата, божествена част от битието, насилствено отнета от самия него чрез низвергването му от общността. Мила е изгубената хармония в душата на героя. Тя е нематериален образ, неземно същество *["две хубави очи, в чието сияние душата ми потъва и се топи като восък,.....една малка прозрачна ръка, която тръпне в ръката ми с обезумителен трепет..."*³/. Героят не може дори да си представи тя как изглежда, тъй като образът ѝ е безтелесен, лишен от плътска сетивност, той е усещане, представа, която във всеки един момент се моделира. Мила е отглас от ангелическият образ на жената в неговата поезия. Тя е муза, *дете-ангел*, което желае да се превърне в *дете-съпруга*, символична проекция на образа на *майката*, на изгубения рай на детството⁴. Любовните проекции на образа на любимата жена стигат до литературно-декадентската, символистична представа за жената - дете, безпомощна и изгубена, нуждаеща се от закрила и покровителство *["Бих желал...бих желал да те намеря на улицата сама, изгубена, много нещастна - и да ти дам всичко, за да бъдеш щастлива; да ти дам себе си до последната частица, за да бъда напълно щастлив"]*/. Крайните метастази на любовното чувство отвеждат до изкривения, деформиран образ на представата за любимата жена. Зад тях се спотайват *травматичните видения на различния*, на личността извън нормата, която не може да приеме и изживее любовта в катехизиса на общоприетото. И тук, в интимното битие на героя започват отклоненията. Самата представа на героя за любовната изживяност е бременна с конфликтност. Именно интелектуалната и емоционална обработка на тази субстанциална конфликтност героят превръща в своя мазохистична, показна драма. Христофоров не желае или не може да допусне реалната Мила до себе

3. Всички цитати от двете пиеси на Яворов са по **П.К.Яворов. Съчинения в два тома**. Т. 2, С., 1974

4. По въпроса за метафоричните трансформации на образа на Любимата във фикционалния свят на поета вж. **Ракъовски, Цв. П.К.Яворов и българските поетически силуети**, С., 1998,125-127